

oktober 2017

Mediterran 2017

Italija

1. oktober 2017, nedelja

Sciacca, Sicilija

Danes je dan za samoodločbo. Odkar se ukvarjam s politiko, je to zelo pomembno. Katalonci imajo referendum. Španci ga pa nimajo, hic! Z Badocom smo na vezi, sprotno nama sporočajo stanje duha v Barceloni. Ni najboljše. Pravzaprav, sploh ni dobro, slabo je. Policija pretepa volivce. Potem pa voli, če si upaš! Preveriva na netu in Evropa se obnaša po sicilijansko (ne vidiš, ne slišiš, ne poveš). Razen botru, njemu vse zaupaš. In boter je v danih razmerah Melanijin soprog. Le Belgija in Slovenija sta svetli izjemi in sta dali Madridu jasno do znanja, da pretepanje lastnih ljudi ne vodi nikamor. Ostali so tihi. Razen Srbije. Oni so striktno na strani Madrida. Jasno, Španija je ena redkih evropskih držav, ki niso priznale Kosova. So že vedeli zakaj.

Vmes med političnim udejstvovanjem pa večino dneva preživiva tako, kot se za nedeljo spodobi. Brkljava na barki. Ej, kako fino je imeti dan, ko ni treba narediti nič in je pospravljanje višek intelektualnega napora. Vetra ni in nikamor ne moreva. Jutri je (baje) napovedan sirocco in spet ne moreva dalje. Hja... S poskusom, ki mi ga je Igor včeraj naložil, dokažem, da vendarle imava morje v olju. Mala gre torej ven, da zamenjamo semeringe. Kdaj in kje, to je še vprašanje. Vesna se nekaj telefonari in maila. V nedeljo na Siciliji (in v angleščini) je to težka naloga. Težja, kot Kataloncem postaviti svojo državo. Ampak. Jutri je nov dan, jutri bo vse lažje.

Za večerjo se sprehodiva do tratorije in picerije. Mimo steak housea greva, pa me sploh ne gane. Hecno, a resnično. Da bi v Italiji hodil na ameriško hrano? Ne, nikakor! Pa tudi Sicilijanci ne hodijo - edina oštarija, ki je ob desetih zvečer prazna, medtem ko so ostale zapolnjene do zadnje mize.

brioše s sladoledom: v tem mestu je večina jedla sladoled na ta način

slike na keramiki: popestrijo prostor, hiše ...

majhna marina a dokaj polna

nedelja je in v nedeljo se lovi ribe v luki

zapuščen čoln v neki stranski ulici mesta

ribiški del luke

res zelo veliko zapuščenih hiš v razpadajočem stanju

miza v marini: iz stare ribiške barke so vzeli propeler

2. oktober 2017, ponedeljek

Sciacca, Sicilija

Ponedeljek je dan za akcijo. Vesna se z dvigal-mojstrom zmeni za dvig in ceno malo zaokroži navzdol. Tudi v redu, potrdi možakar (uf, premalo je spustila!). Pri cenah, ki jih imajo, mu stotak najbrž res ne pomeni veliko, nama pač. Ob ceni 6 (z besedo: šest) evrov za liter vina v gostilni ob večerji sva tako z enim stavkom "sconto un centinaio di euro?" prihranila za 16 karafov in 7/8 buteljke (le zakaj bi samo Amerji imeli one butaste mere v flozih, dajmo si še mi izmisliti kaj podobnega in 3 karafi = 4 buteljke = 12 firtlov se mi zdi čisto solidno kompliciran merski sistem). Če bi bila pripravljena na sicilijanski način oblikovanja maloprodajnih cen, bi se morda pri osnovni zelo okrogli ceni (ekvivalent 100 karafov) zglihala še za več. Recimo, da bi uspeli prihraniti ravno prav soldov za 25 karafov ali pa celo za 33 karafov in 4/3 firtla...

Še rentiča rezervirava za jutri, kavico popijeva na promenadi, solde kupiva in se počasi odmajava domov. Oblačen ponedeljek je in v legi navale sva edina živa. Pa spet malo brkljava po barki, preživiva nevihtico in preskočiva hranjenje v oštariji. Ne preskočiva pa italijanske kuhinje. Ne, tega nikakor ne! Na sporedu so tortellini, ki jih za spremembo pojeva v kabini. Zunaj mirno dežuje. Tudi, če bi danes planirala izlet na večerjo v katero izmed mnogih gostilnic, bi ga spremenila v

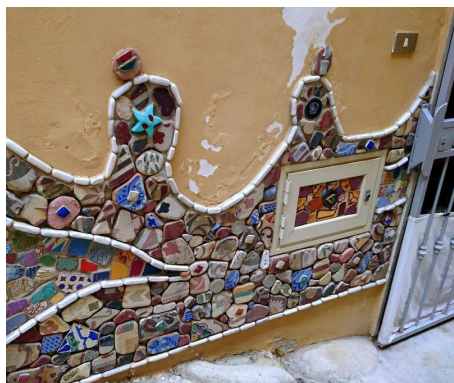
plan B. V dežju pač ne bi hodila naokoli.

stari vodnjak v marini

napol razpadajoč prostor med hišami je umetnik ustvarjal

umetnik pustil namenoma razpadajočo steno ali pa se je po njegovem odhodu začel luščiti omet?

mesto Sciacca na keramičnih ploščicah

barvno lep kaktus

v marini so imeli tudi mini pizzo peč :), pa prava drva, med drugim tudi korenine iz trte

material - kamni se zelo drobijo, verjetno tudi zaradi tega bolj razpadajo

3. oktober 2017, torek

Sciacca, Sicilija

Rentič je top of the technology. Citroen čitre. V prevodu je to C3. Pa to niti ni tako pomembno, kot dejstvo, da poleg avtopilota in rikverc senzorja nudi tudi prepoznavanje (nekaterih) prometnih znakov ob cesti. Tako me stalno obvešča o aktualnih hitrostnih omejitvah. Fascinantno! Kamera spremlja znake ob cesti in picture recognition naredi svoje. Ko pri zastopniku BMW v Deželici preverimo, kako to deluje, je odgovor jasen: to ni mogoče. Hmm... ampak, to pri nas deluje. Očitno si bo moral BMW kupiti kak primerek Citroen čitre in skopirati zadevo v svoj najnovejši hi-tech model.

Razlog, da sva danes najela avto je, da se zapeljeva do letališča v Cataniji, pobereva Igorja in Braneta in se varno vrneva domov. Rečeno - storjeno. Enostavna zadeva, razen da na sredi poti gradijo avtocesto in znaki na poti nikakor niso usklajeni s tem, kar misli gospa z guglovih map. Pa to niti ni tako hudo. Hujše je, da niti en, niti drug nista usklajena z dogajanjem v naravi, hic! K okvirnem času 3 ure, je treba dodati še pol ure za site seeing - za ono klasično "kartu čitaj, seljaka pitaj", torej. No, smo imel vsaj ogled ozkih sicilijanskih uličic.

Ob mraku smo složno na barki in ob mraku in eno minuto se složno odpravimo na večerjo v bližnjo gostilnico. Nekaj malega pojemo in popijemo 6 buteljk ter 8/3 firtla vina. Nekaj sicilijanskega in nekaj južnoafriškega. Voda, kot dodatek, je vsa sicilijanska. Ura je tri zjutraj, ko lovim tipke na tipkovnici - le zakaj se mi stalno izmikajo izpod prstov in namesto pravih se mi nastavljajo druge?

....Brane na letališču v Catanii

Brane in Igor s skromno prtljago; no, Igor ima še kovček orodja s seboj

osrednji trg mesteca v katerem smo se zaradi zapor zakvačkali večkrat-smo imeli pa vsaj ogled mesta

pozna je bila ura, ko smo prišli do Agrigento

Agrigento ima več templjev

ta tempelj je viden od daleč

nekatero zadevo so še dokaj ohranjene (vidno od daleč!)

keramična slika v marini

4. oktober 2017, sredo

Sciaccia, Sicilija

Dan D. Mala gre ven in na peti bo Igor zamenjal semeringe. Vrnemo rentiča, odšpanciramo na Malo in kaj kmalu se prestavimo na dvonamensko bencinsko črpalko. Namenjena je točenju goriva in dvigovanju plovil iz vode. Vse gre kot v pravljici, ekipa je uigrana in kaj kmalu je Mala postavljena na kavalet. Potem nastopiva v glavni vlogi midva z Branetom in v stranski Igor. Midva navijava, Igor v manj kot dveh urah naredi celotno delo. Vse špila, kot se šika. Opoldne smo berajti za povratek v vodo. Mi smo, dvigalist ni. On je na siesti do treh. Čas je torej za slavlje ob uspešno končanem delu na propelerju. Kot Moanini agenti, konzumiramo darove iz Italije, Portugalske, Škotske, Francije in Čila. Vesna vsa ta darovanja preživi delovno za računalnikom v klubu jadranskega kluba, hja...

Po siesti gre Mala nazaj v vodo. Brane se je ob tem vpisal v Guinnessovo knjigo rekordov. Zaspal je na suhem, zbudil se je v vodi. Še sprehod do resursnih trgovin, kjer nabavimo hrano za naslednji teden (po moji oceni samo za jutri). In vino rosso ter odlične kapasante izpod peresa Braneta za nocoj. Rezultat je pričakovan: 6 karafov in 2 firtla.

dan, ko je Mala šla spet malo na suho

malce smo bili skeptični kako bodo Malo dvignili s takim dvigalom

za čas popravila so jo postavili kar na voziček

Brane je asistiral Igorju

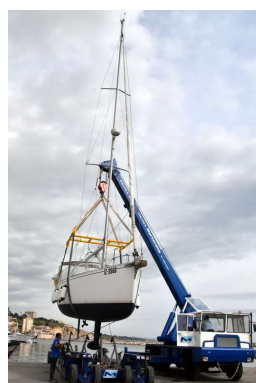
Igor v prvi vlogi menjave semeringa

sedaj nam je bilo končno jasno zakaj je tako ogromno parkirišče: policija tehta tovornjake

medtem, ko sem čakala na vrsto za k frizerju sem se sprehodila po ribiški luki

...in Mala gre počasi v vodo, zelo rahlo se guga, da se Brane ne zbudi na barki

...Brane še kar ninanana, Mala pa nazaj tam kamor spada: v morje

pozno popoldanski pogled na Sciacca

po opravljenem delu je ekipa nazdravila sama sebi za uspešno opravljeno delo

jabinke za pozno večerjo z ementalarjem, parmezanom, drobtinicami in olivnim oljem vse pomazano :)

5. oktober 2017, četrtek

Sciacca - San Leone, Sicilija

Spet je bila kratka noč, posledica bujenja na silo (z budilko). Pa še prekinjena je bila z dežjem. Z besedami smo vsi zagnani za takojšnji odhod, v praksi pa iščemo primeren izgovor, da ne bi izpluli v dež. Študiramo vreme. Prihaja urnebes in če danes izplujemo na Pantalerijo, kot je bil še včerajšnji plan, se bomo težko prebili do časa preko Lampeduse nazaj na Sicilijo. Plan B. Počakamo, da dež poneha in izplujemo ob Siciliji. Veter je v nos ali pa ga ni. Motor poje. Sedaj se lahko razmetavamo, ko imamo pa vendar nove semeringe! Licata se spotoma spremeni v San Leone, 20 milj bližji cilj. Motoriramo lahko tudi jutri.

San Leone ima kar nekaj marin v isti luki in v eni se privežemo - brez računa in solo keš za malo manj denarja, kot po ceniku. Sicilija. Ura je štiri popoldan. In potem se začne najlepši del dneva. Z Igorjem nadaljujemo že čez dan načrtano usmeritev, pitje piva v dozah po 2/3 firtla po ceni in 4/3 firtla po količini. Tukaj je namreč tako, da če Tonček kupi paket s 24 pivi, mu jih računajo le 12. Brane in Vesna pa se medtem spravita v kuhinjo. Po dolgem času spet zakurita pečico in na mizo priroma riba s pršutom ter hobotnica v solati za predjed.

Sprehod po mestecu je razočaranje. Razen nekaj gostilnic na rivi, ni praktično ničesar. Vsaj ne na walking distance.

Danes sem dobil striktni ukaz od kuharskega ceha, da v nobenem primeru ne smem napisati, da smo zaloge na Mali zmanjšali za tri karafe in eno buteljko.

recept: fileje bele ribe namažeš s pesto, položiš rezino pršuta in zviješ; vse dobro zaliješ z olivnim oljem, dodaš olive, baziliko, češnjevce in pečeš v pečici;

in tako zgleda, ko je pečeno

predhodno smo imeli hobotnico na mediteranski način; seveda je bilo potrebno poplakniti dobro hrano z dobrim sicilijanskim vinom

ocena hrane in pijače: pet!

stara brkača na sosednjem pomolu; to je spet majhna marina

sprehod ob obali mesteca San Leone

ena izmed oštarij na rivi

danes je polna luna, a s telefonom niso ravno dobre fotke

6. oktober 2017, petek

San Leone - Ragusa, Sicilija

Vetra je danes dovolj, je pa čista krma. Počasi se dviga in popoldan je potrebno edino jadro že krajšati. Tudi val se več. Ni še prehudo moteč, ni pa več prijetna plovba v meter in pol visokem valu. Hitrost barke je kljub 5-6 Bf relativno nizka, tam malo preko 6 vozlov. Val jo pač upočasnjuje.

Ne glede na vse, smo ob šestih zvečer privezani nekje sredi (precej velike) marine. Zakaj je mariner na dingiju, ki nas je pričakal že izven valobrana, izbral ta privez, ostaja neznanka. Precej jih je bilo praznih tudi na samem vhodu in nam bi bilo tam pristati precej lažje, kot pa kolovratiti z dingijem ob boku po ozkih kanalih polnih mooringov (kje ste fingerji, kje?).

Za ponoči je v sicilijanskem kanalu napovedanih 7 Bf in val med 3 in 4 m. To je bil razlog, da smo preskočili Pantelerijo in Lampeduso. Škoda, a proti naravi se pač nima smisla boriti. No, v marini ne pričakujem kaj dosti več kot 20 vozlov in mislim, da bo noč precej mirna.

Današnji dan je bil zame zaznamovan z mojim slabim počutjem. Očitno je bila včerajšnja kombinacija piva, vina in maščob smrtni udarec za moj želodec. Rupurut je moj najboljši prijatelj! Tako hudo je, da dan bolj kot ne predremam in se izognem vsem družabnim dogodkom, ki temeljijo na pijači. Tudi ob večerji. Se temu reče prehranjevalni maček? Tudi hrana mi ne paše, dokler za večerjo na mizi ne vidim svinjskih rebrc v pečenem krompirčku. Rizkiram in jem. Upam, da jutri ne bom imel spet mačka...

Brane na tablici preverja, če Igor pravilno usmerja barko

Igor je danes nadomeščal Toneta pri plovbi (Tone na bolniški :))

Mala je rezala valove

moški del posadke na Mali z moškimi debatami

vetra je bilo danes cel dan več kot dovolj

nekaj sicilijanskih dobrin iz dobre sicilijanske zemlje zrastle

...fotografirano proti koncu: reberca s krompirjem in zelenjavo...

7. oktober 2017, sobota

Ragusa - Porto Palo, Sicilija

In to je bila napaka. Celo noč nisem spal. Boli me želodec (ali tam nekje) in na večerju preživim kar nekaj časa. Na srečo v oči še nisem rumen, tako hudo vendarle ni. Tudi zvečer, ko imajo kompanjoni (spet) odlično večerjo, se jim ne pridružim. Pijem vodo in jem sadje. Ej, kako globoko sem padel! Družba me je izločila iz svoje sredine. Nikomur se ne ljubi ukvarjati z veganom. Logično, saj se meni tudi ne.

Zjutraj ni bilo prave komande za odhod in rezultat je pričakovan. Brane in Igor gresta v šoping in prineseta zvrhan koš dobrot. Ah, ja... danes, ko jaz ne morem prisostvovati požrtiji. Popoldan se je že začel, ko se končno odvežemo. Na pomoč sicer pokličemo marinerota v dingiju, pa se nam na podlagi trika, ki sta me ga naučila Igor in Brane, uspe iz priveza izmotati v bočni veter tudi brez njegove pomoči. Uči, Tonček, uči, dok si živ.

Nekaj časa je veter krmni in čisto spodobno plujemo. Ampak. Tako rekoč v trenutku obrne in začne pihati skoraj v nos. Orcamo in ko pade sonce v morje odmotoriramo zadnjih nekaj milj v veter, da se sidramo še v zadnjih odsevih svetlobe. Pa ni bilo težav. Itak je na sidrišču prostora za nekaj deset bark, smo pa dvoji. Prostora za izvoz. Poleg nekaj različnih navtičnih kart imamo tudi waters pilot, satelitski posnetek in ne nazadnje sken dna, ki kaže material na dnu. Res ne gre, da bi se človek lahko hvalil, da se je v takih pogojih uspel sidrat...

plaža zraven marine Ragusa je danes samevala v jutranjih urah

le nekaj moških se je nastavljalo soncu :)

marina v Ragusi je ogromna, okoli 800 privezov; je pa veliko tudi jadrancev, ki živijo na jadrnici in tukaj preživijo zimo

tako ogromnega pontona pa še nisem videla kot je bil tukaj v tej marini

fantje pripravljajo barko za izplutje

Brane testira kako je med plovbo v prednji kabini

med plovbo: na obali je videti kar dosti rastlinjakov

danes je kapitan bil na bolniški

za večerjo pa školjke, ki sem jih nekajkrat prej jedla tudi v Galiciji-bilo je odlično!

8. oktober 2017, nedelja

Porto Palo - Siracusa, Sicilija

Jadranje danes je bilo predvsem hrupno. Motoriramo celo pot. Primeren veter se dvigne šele zadnjih nekaj milj, pa se nam v skladu z Malino tradicijo ne ljubi dvigniti jader za pol ure. Ja, lahko se duvamo, sedaj ko sail drive spet dela, kot se šika.

Če včeraj ni bilo težav s sidranjem, so bile zato danes. V tretjem poskusu, na najbolj oddaljeni točki od dinghy docka, nam to končno uspe. Blato. Z blatom imam vedno težave. Šele, ko se prestavimo toliko, da se sestavina blata malo spremeni, nam uspe brez težav. Vendar. Smo na precej oddaljenem delu sidrišča in ne želimo se dingirati preko zaliva, kjer je chop sinonim za mokroto. Pojemo kosilo in se z barko prestavimo v neskončno drago marino (no, cenejšo od Izole, jasno). Vesno pošljemo v boj za popusti in nekaj doseže, a uspeh je vseeno vprašljiv. Dobi namreč čip, za katerega naj bi plačala 20 evrov kavcije, pa jih ni. Malo vseeno računamo, da ji jutri dajo teh 20 evrov keša, ko jim čip vrne. Vrli marinero nas parkira nekam zadaj in spet se kolovratimo med ozkimi, z lazy lines okuženimi, prehodi med barkami. Le zakaj tja, ko je pa toliko privezov z enostavnejšim dostopom? No, saj na koncu je vse v redu, privez je dobro zaščiten pred vetrom, a vendar.

Sprehod skozi staro mestno jedro, kjer je nekoč Arhimed nag tekal naokoli (in tulil Eureka!) in potem odhod na večerjo. No, tukaj se malček zatakne pri okusih (jasno, če si lačen, si čisto drugačen) in šele po kapitanovem ukazu se posedemo in se nekaj časa grdo gledamo. Že po prvem kozarčku je bolje, po drugem karafu pa se obrazi dokončno zjasnijo. Očitno ne velja le, da če si lačen, si čisto drugačen, ampak tudi, če si žejen...

sidrišče pred Porto Palo

na sidrišču pred Porto Palo so nekateri navdušeno skakali v morje; morje ima 22C

jutranje plavanje v začetku oktobra je na jugu Sicilije še vedno aktualno

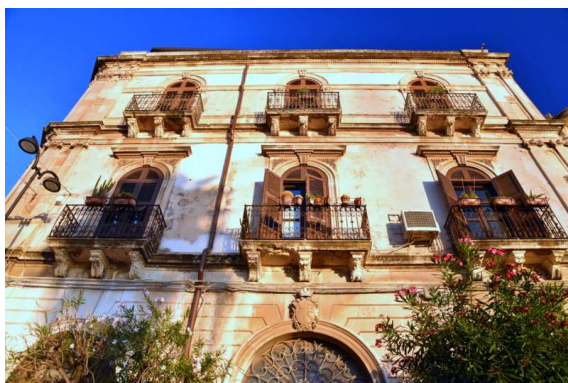
klasični zajtrki na Mali :)

no pa smo prišli tudi v Siracuso z Malo

tako tesno smo bili stisnjeni, da smo komaj bokobrane imeli vmes med barkami

mesto Siracusa je prepoznavno po svoji bogati grški zgodovini, kulturi, amfiteatrah, arhitekturi in kot rojstni kraj vrhunskega matematika in inženirja Arhimeda

simpatični balkončki

ponekod so izredno ozke ulice

sladoledi vabijo :)

mladi harmonikar je ure in ure igral na Piazza Duomo

ob devetih zvečer na Duomo di Siracusa ni bilo več gužve: verjetno vsi na večerji

9. oktober 2017, ponedeljek

Siracusa - Catania, Sicilija

Dolgo spim in ko se zbudim je Igor že drugič (prvič je pozabil denarnico) nazaj iz tržnice s svežim kruhkom in ostalimi dobrotami. Ampak, po (pozmem) zajtrku nas res nič več ne zadržuje v Siracusi. Via Catania. Najprej motoriramo, nato motorsailamo in na koncu prav lušno prinetuljčkamo v luko. Zvežemo se v eni izmed štirih marin, pojemo odlične lignje (Hrvati jim rečejo jadranski, pa na njih lepo piše Made in Japan), ki jih je pripravil Brane, popijemo nekaj flašk rujnega in se tako okrepečani in opogumljeni odpravimo v life.

Catania ni ravno state of the art city in (v temi) spored ogledov kulturnih znamenitosti ni ravno bogat. Se pa ustavimo v domačinskem kafiču, kjer na vhodu piše, da imajo vino po 3,50 evra za liter. Po testiranju se služno odločimo za plan B. Sangrijo imajo tudi in košta 7,50 evra za en liter. Drage so te italijanske gostilne, drage. Oštirka prinese k pijači snack (na račun hiše, se razume) ter takoj, ko zavoha naše pivske navade, pošlje po novo vrečo. Pri tako navitih cenah se je vendar treba boriti za goste! In jo kmalu tudi dobi. In takoj zatem tudi mi. Mezimo in pljuckamo. Ko se spravimo k plačilu, je bovla precej prazna in naši mehurji precej polni (no, nekateri so se vmes tudi praznili). Pri vsej zadevi je potrebno povedati tudi, da smo sedeli za mizo, postavljeno na plačljivem parkingu, pa nam ni bilo potrebno kupiti parkirnega listka. Malo smo se namreč bali, da bo na koncu (glede na cene) obveljalo ono: plus tax, plus service, plus parking - pa ni bilo nič od tega.

In potem gremo. In hodimo. In pridemo pred pizzeria, odprto do 2:30 AM. Z Branetom tuhtava, ali bi zavili na hrano ali ne, ko opaziva skozi okno čez cesto fejest kelnerce. Brane (in takoj za njim Vesna) gresta preverit oštarijo. Pa ni oštarija, ampak privatna zabava ("Is this restaurant?" "No, it's my home!"). In "fejest kelnerca" ima rojstni dan. Petindvajseti po vrsti. In mi smo povabljeni na zabavo, to se vendar ve. Muzika je, hrana je, pijača je. Vino je romunsko, posadka je preveč temna za Sicilijance. Pravijo, da so Romuni, muzika nas spominja na arabsko. Hrana in pijača pač ne. Vse kaže, da smo vpadli na praznovanje ciganskega rojstnega dne. Malo je plesa, malo je hrane in pijače, skoraj nič ni pogovora - z angleščino je domača le slavljenka. Nikakor pa ne smemo oditi, ker čez eno uro pride na spored torta s svečkami. No, meni kljub vsemu uspe po dobri uri uiti prvemu, Igorju pa kmalu zatem. Kako bosta zabavo končala Vesna in Brane bom verjetno izvedel šele jutri.

Kakšna je bila današnja ceha žlahtnine, ne vem, ker nisem prisostvoval do konca. Štel sem le do šestega karafa in druge buteljke...

zjutraj z Branetom še na tržnico skočiva in kupiva lignje ter zelenjavo

tržnica bogata tudi z raznovrstnimi začimbami

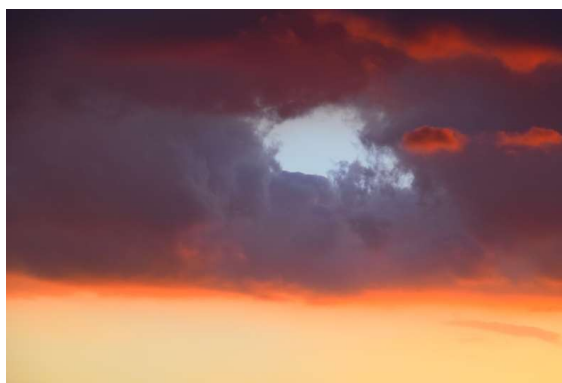
Brane testira Malo, ki je sestra njegove Žise

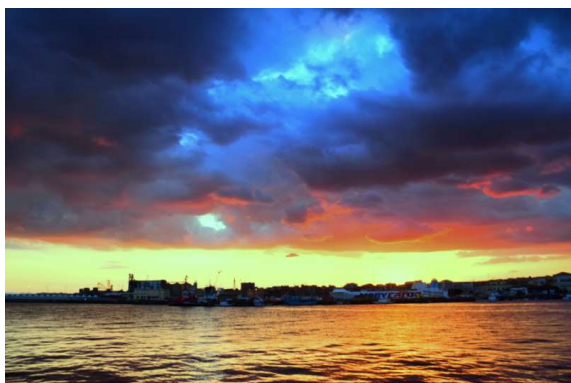
lignji polnjeni s paradižnikom, lovkami, inčuni, drobtinami, zalito z belim vinom ...bilo je odlično!

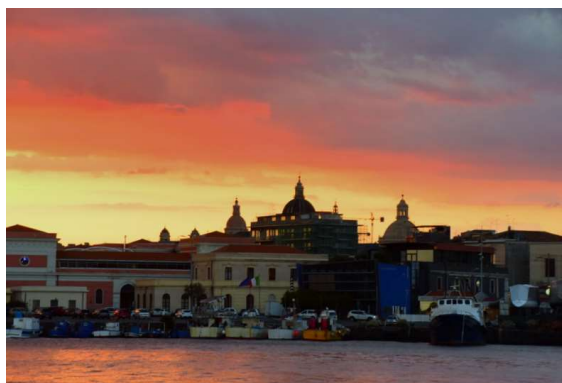
vse smo pojedli in pomazali na pozno popoldanskem sončku

ko je sonce zašlo, je luknjo pustilo na nebu

nad Siracuso in pod njo je bilo vse pozlačeno

take močne barve redko doživiš

koliko jamborjev

v tem lokalčku ni bilo turistov, le domačini

pristali pred kafičem, ki ima med drugim stole in mizo kar na parkingu

večer zaključili na Romunski zabavi; celo čevapčiče so imeli pečene na pravem roštilju! no, pa 25 svečk je tudi dama upihnila

10. oktober 2017, torek

Catania, Sicilija

Igor in Brane sta dopoldan odletela v Trst. Lušno smo se imeli ta teden. Pa še Malo je Igor spotoma pozdravil. Ej, ko bili vsi serviserji tako prijetna družba! Potem bi Mala večkrat hodila k dohtarjem, ne pa da se jih izogiba kot hudič križa.

Tuhtam, ali kar takoj izplujeva v Grčijo ali ne? Vremenska napoved mi za jutri kaže bolje, tudi simulator pravi tako. A vreme misli drugače. Cel dan ravno prav vleče v ravno pravo smer. No, saj kakšen dan počitka nama tudi ne škodi in Catanijo bi si tudi še malo pogledala. Včeraj ni bilo časa. Pa nekaj službenega dela se je nabralo, Vesna pere perilo, jaz popravim nekaj malenkosti in dan je hitro naokoli.

Popoldan se torej odpraviva na turistični ogled mesta. Dokler ne prideva na trg Duomo, je vse skupaj katastrofalno razlupano, zameteno, pografitano in smrdljivo. Še huje, kot v Lizboni. No, turistični center je potem nekako le urejen in očiščen smeti. Teater, katedrala, nekaj spomenikov in cerkva, amfiteater, ... in kar nekaj gostilnic. Na ribji tržnici se ustaviva, tam v kiosku prodajajo pečene girice. Eno porcijo poskusiva, dobre so. Tudi vino točijo, kakovost in cena sta enaki kot včeraj, le količina je sedem krat manjša. Hja, tole je turistični becirk...

danes zjutraj se je v ozadju videla tudi Etna

Brane in Igor zapuščata po tednu dni Malo; lušno smo se imeli: delovno in sproščujoče... bo treba enkrat spet ponoviti :)

če bi včeraj hodili še slabih deset minut, bi prišli do urejenega starega dela mesta

dobri kipi na balkonu

stari vodnjak pri ribji tržnici

pa še en vodnjak sredi glavnega trga

samo sosednja ulica je pa bohpomagaj...smeti, omet odpada,grafiti ...

Catania je majhno mesto, pa ima vlakce, turistične buse...

malo mezice med pohajkovanjem po starem turistično urejenem delu Catanie ... mix majhnih ribic

glavni trg je res ogromen,urejen in presenetljivo veliko turistov je bilo videti-predvsem skupine

ribje trofeje nabite kar na steno tratorie

gledališče Bellini

11. oktober 2017, sredo

Catania, Sicilija - Argostoli, Kefalonija

Vreme je problem. Več modelov preverjam, vsak po svoje kažejo. Naj greva ali naj čakava? Nič ne kaže, da bo drugič kaj drugače. Ma, greva in če bo panika se kje ustaviva.

Samo kje? Edina luka vsaj približno na najini poti je Roccella Ionica, slabih 90 milj daleč. Predaleč. Ah, nekako bova že.

Začetek je bonacast in šele ob treh se naredi toliko vetra, da lahko motorsailava. In kmalu zatem tudi jadrava. Ampak, ostro v veter. Eno uro traja zabava in vetra je konec. Spet motorirava proti peti italijanskega škornja, da ne bi imela preveč vala, če se razvije napovedani severovzhodnik.

Pa pavza ne traja dolgo. Veter se dvigne točno v nos. Petka in na trenutke šestka. Saj ni res, pa je! Napovedi so nihale med 0 in 3 Bf. Bal sem se bonac, sedaj imam pa preveč vetra iz natančno in precizno napačne smeri. Ajoj! Vse kaže, da naju čaka naporna noč.

še zadnji pogled na Catanio; danes se je Etna spet skрила za oblake

ena od lokalnih marinic, cenovno zelo ugodno za Sicilijo oz. Mediteran nasploh! 26€ za privez z elektriko in vodo

Mediteran 2017

Jonsko morje

12. oktober 2017, četrtek

Catania, Sicilija - Argostoli, Kefalonija

Ni bilo tako hudo, kot je kazalo včeraj. Pravzaprav sploh ni bilo hudo, le močno smo bili nagnjeni zaradi orcanja. Očitno so vetrovi pod Škornjem in ob Siciliji zmešani, nad odprtim Jonskim morjem se pa stabilizirajo. Celo noč in današnji dan sva imela prijetne 4 Bf, a iz zelo neprijetne smeri. Ostra orca pač ni po najinem okusu. Šele popoldan se veter toliko obrne, da Mala ni nagnjena toliko, da bi bilo potrebno zapirati iztočne ventile (ker je pri tako močnem nagibu umivalno korito pod nivojem morja, je zato polno vode, ki lahko pljuske preko roba).

Po včerajšnji mukotrpnosti in počasni plovbi danes napredujeva čisto spodobno in vse kaže, da bova jutri dopoldan že pila frape. No, saj sva ga že danes, jutri ga bova lahko pa na obali. Ko je barka tako nagnjena, je frape tudi precej enostavneje

narediti, kot skuhati kavo.

Rib iz razumljivih vzrokov ne loviva. Potencialno ulovljene nadomesti Rio Mare, ki ga nisem jedel zadnjih šest let - vse odkar sva zapustila Mediteran. Konzerva kot konzerva, ampak vse ostale na poti so bile prej slabše, kot ne. Plovba je tako kratka, da se ne bojim skorbuta in ni bilo potrebno konzumirati vitamine iz piksne. Zdravljenje te težke bolezni bo na sporedu jutri v senci katerega izmed kefalonskih kafičev...

danes je bil lep topel sončen dan

smo bili pa zato zelo zelo nagnjeni ves čas, tako, da nisi nič kaj dosti mogel delati...še ležati je bil problem :(

Mediteran 2017

Grčija

13. oktober 2017, petek

Argostoli, Kefalonija

4 Bf orce se je zvečer spremenilo v 4 Bf boka in kasneje polkrme. Hitrost se je temu primerno dvignila in glede, da na tem morju ni vala, sem lahko pustil zunaj vsa jadra. Mala si je dala duška. Ponoči, ko sva dremala, je sploh nisem omejeval, kot sem to redno počel na oceanih. Konstantnih 7-8 vozlov hitrosti ima za posledico, da v Argostoli vplujeva ob sončnem vzhodu. Nekaj ur prej, kot sem planiral.

Tuhtal sem, kako se bom spet pretepal z dingijem, pa ni bilo potrebe. Na pomolu, ki sprejme nekaj deset bark, smo trije. Kar bočno se veževa in vse kolobocije s čolničkom odpadejo. Vesna takoj uredi klirens, in za 50 ojrotov je Mala lahko naslednjih pet let v grških vodah. To je najvišja cena za plovno dovoljenje v EU do sedaj. Portugalska, Španija in Italija so bile zastonj. Slovenija tudi. Slišite bratje Hrvatje? Itak pa kruzerska biblija, Noonsite.com, svari pred Hrvaško in tudi njeno obalno stražo, ki je svoje poslanstvo (reševanje in pomoč na morju) zamenjala za inkasantsko službo. Kakor berem na tem portalu, če ni vzroka za kaznovanje, si ga pa izmislijo in enostavno pozabijo, da v mednarodnem pomorskem pravu piše drugače. Še malo, pa bodo naši južni sosede na istem seznamu kot Libija, Venezuela in podobni tiči. Škoda.

Čudovit jesenski dan vabi na sprehod in odpravim se na ogled marine, ki so jo slabih dvajset let nazaj zgradili in nikoli dokončali. Vsi pomoli in bitve so zgrajeni, ostale pritikline manjkajo. Prostora je za 300 plovil, pa je sedaj tam morda deset kruzerskih bark na zimovanju in še enkrat toliko wreckov. Barko bi lahko pustil tukaj preko zime (ali celega leta - ali pa samo za en dan) popolnoma zastonj. Hmmm...

Kot vedno v vsaki državi, kamor vplujeva, se spodobi, da tudi tukaj prvi večer večerjava v oštariji. Grška hrana ni ravno znana kot kulinarčni presežek, sva pa v toliko letih, ki sva jih prebila v tej deželi počasi prišla na okus nekaterih lokalnih jedi. Tako že kar veva, kaj bova naročila. Oštarija na rivi v centru dogajanja vabi. No, dogajanja, kolikor ga je sploh še ostalo v tej posezoni. Kakor koli, tri predjedi in dve glavni morski jedi, pol litra vina s fanto zanjo ter veliko pivo zanj, pa koperto, pa voda, pa wifi pa ... račun za 20,50 evrojev. Kdo je že rekel, da je Grčija draga? Kdorkoli je bil, nima pojma! Je pa to bilo takole: na računu so manjkale glavne jedi, nekaj predjedi in vsa pijača, dodan je bil pa APP za desetaka. Oštir, kot vsak spoštovanja vreden državljani najjužnejše balkanske države, je nekaj postavk iz računa izbrisal. Ve se zakaj. To je čisto v redu, le možakar je v svoji veliki vnemi prihraniti nekaj malega pri dedeveju, to storil še preden je pokasiral denar in tako sprintan račun je bil zato pač malo nižji tudi za naju in ne samo za dacarje. Italijani mi računajo 12 piksen, ko jih kupim 24, Grki mi na silo znižajo račun za večerjo, kaj pa Hrvatit?

žareče sonce se je zjutraj dvigalo nad Kefalonijo, ko sva plula proti njej

svetilnik v Doricovem stilu

za zajtrk pa špinačni in sirov burek na grški način

tax office je bil 10 minut hoje od kapitanije....spotoma pa ribiči, ki so prišli z lova; v ozadju pa plava kareta/želva z dvignjeno glavo

marina, ki ni uradno odprta ima vseeno nekaj plovil

glavna sprehajalna pot v Argostoli

dve tuji jadrnici in ena domorodska smo le na privezu danes

grška zastava ponosno visi na Mali

ulica kjer so same trgovine in lokali je ob štirih popoldne bila bolj prazna

zelene olive že prodajajo, samo še vložiti jih je treba

baklave na grški način v sto in eni varianti....še dobro, da nisem sladkosneda

sardele, tzatziki, mini kalamari, bučke, pol litra vina, fanta, veliko točeno pivo....

14. oktober 2017, sobota

Argostoli, Kefalonija

Tako, petek trinajstega je za nami, danes je nov dan. Še sinoči sem govoril s koncesionarjem marine. Ni zastoj, s ceno 4 evre na dan pa prav pretirano draga tudi ni. Mamljivo. Ampak. Saj bi barko pustil tukaj, pa pozimi ni čarterskih letov iz Ljubljane za Kefalonijo. Ko tako vprašam za nasvet Skyscanner, mi najprej ponudi pregrešno drag let Ljubljana - Argostoli, ki traja 48 ur. Do Nove Zelandije sva jih potrebovala le 28 ob enakem številu prestopanj. Hja, to torej ni najboljša opcija, Malo bo potrebno preko zime pustiti kje drugje.

Vesna se je danes namenila službeno delati, jaz pa vandrat. Usedem se na trajekt in se odpeljem preko zaliva v Lixouri. Na Noonsite sem prebral, da je potres leta 2014 spremenil dno in da so barke že nasedle, ker so plule po karti. No, si mislim, če je dovolj globine za car ferry, bo tudi za Malo. Samo kje? Kje je kanal? Ampak, saj imam vendar telefon v žepu. In telefon zna vse. Zna tudi posneti track, kjer pluje ferry. Voila! Jutri se verjetno po tej rdeči črti na telefonu premakneva preko zaliva.

Za vsak primer pobaram port policaja, kje se (v popolnoma prazni luki) lahko vežem. Pa me napoti na del, ki je očitno preplitev. Niti toliko ni bil, da bi se sprehodil po luki, ko je pred leti začel tukaj službovati. Ej, Grki, Grki ... če imate take coastguardovce ... No, vsaj prijazen je bil in me ni kaznoval, ker sem ga nekaj vprašal.

Pogovor z oštirjem na rivi je precej bolj pomorski, kot oni s port policajem. Zdilava se za vodo in elektriko in mesto, kamor se lahko privežemo. Jasno, za stranke se je potrebno boriti. Tudi tako, da me ne pusti oditi iz lokala. Še eno pivce moram spiti in en snack pojesti, preden smem končno odkracati nazaj na ferry. Na njegov račun, seveda.

Povečerjava na barki in se sprehodiva po Argostoliju. Lično urejen trg je poln gostilnic in trgovinic. Poleti mora biti tukaj precej živo (beri: gužvasto). In kar ne moreva se načuditi, kako je vse lepo urejeno. Kakšna razlika med Kefalonijo in Sicilijo! Pa Grčije nimam v spominu kot urejene dežele. Prej obratno.

glavni trg mesta Argostoli je zeloooo velik, ob večerni uri, sedaj, ko ni turistov, zelo prazen

ortodoksna cerkev v večernih urah

po dolgih letih paše po večerji za želodček tudi en ouzo; ko v ouzo zlliješ z vodo, ne moreš reči, da piješ le vodo :)

to je bil pa samo window shopping

15. oktober 2017, nedelja

Argostoli - Lixouri, Kefalonija

Če že nimajo petelinov, imajo pa pope. In popi naredijo v nedeljo zjutraj nepopisen kraval. Kot v kovnici železa je. Do polovice popita jutranja kavica je dovolj, da se odveževa in prestaviva v Lixouri, tri milje preko zaliva. Na rivi, kjer je 8 evrov ceneje, kot v Argostoliju - torej je zastoj - je voda in elektrika. Ampak. Voda teče, elektrika ne. Lani so postavili omarice in morda bodo drugo leto že polno operativne. Works in progress. Saj za grške delovne navade je to še kar hitro, za nekajurno delo potrebujejo samo dve leti. Drži pa še včerajšnji dogovor z oštirjem, on ima na obalo speljano privatno elektriko, če bi jo slučajno potrebovala.

Danes je na sporedu kavni dan. Po oni na barki, je na vrsti tista v kafiču pred barko. In potem veselo naokoli. Včerajšnji sprehod ponovim danes v Vesnini družbi. Tudi današnji se, podobno kot včeraj, kmalu konča v oštariji. Točneje v oštarijah. Najprej na zajtrk. Na burek in baklavo. In kavo. Tretjo danes. Potem na kosilo. Četrte kave si ne upam spiti, mi bo srce razneslo. Pivce si pač upam. Meziva, klepetava, mesedžirava, opazujeva, komentirava. Nikamor se nama ne mudi. Do happy houra je še daleč. Jutri zjutraj od 6:30 AM do 8:30 AM ga imajo. Saj ne bi nič komentiral, če ne bi vedel, kdaj se zdani. Malo pred osmo uro zjutraj. Happy hour za peteline. In popa.

Dan je kot v pravljici. Ej, samo da potraje ovako vrime! Kar ne gre se nama nazaj na barko, pljuckat v senci in opazovati okolico je neprimerno lepše, kot delati. A ni druge. Pozno popoldan se Vesna le spravi za mašino, jaz medtem malo sperem barko in natočim vodo.

Po napornem delu je na sporedu siesta. Vsaj zame. Ravno zadremam, ko me zbudi nevzdržen zvok. Kar naježim se, ko ga zaslišim. Tokrat s tem zvokom pop nima nič. Ima pa voda. Za trenutek se oglasi pumpa. Pa ja ne že spet? Upam, da je le prisluh, pa ni. Razkopati je treba zadnjo kabino. Ah, ja... Vsaj vzrok bujenja hitro najdem in rešitev je enostavna. Vsakih nekaj sekund kapne kapljica vode iz ekspanzijske posode. Leta uporabe so naredila svoje. Ven z njo! To res ni najbolj vitalni del opreme. Do konca leta bova zdržala brez te posode, potem pa v miru nabavim in zmontiram novo.

riva v Lixouri

luka je bila dopoldne skoraj prazna

glavni trg mesta Lixouri; trg je središče mesta kjer je običajno polno gostilnic, barčkov, zbirališče ljudi

barka zgrajena na tradicionalni način

zajtrk sirov burek s hrustljivo škorjico, Tone pa baklavo...seveda ne manjka frape

ribje oko :)

cerkva je kar veliko tudi v tem mestecu

pozno kosilo: hrustljavi škampi, sarmice so bile predjedi; glavna jed za mene solata s pito (katere nisem uspela jesti), Tone pa musako; zraven pa jaz spila grško colo

brez sladkorja ...

pogled na Argostoli z morja

spomenik ob morju

retro grški stoli :)

včasih, ko se privežeš na tako bitvo, si malce skeptičen, če bo držala tvojo barko :)

16. oktober 2017, ponedeljek

Lixouri, Kefalonija - Ag. Nikolaos, Zakintos

Klasika, najprej po frišen kruhek in potem navali na zajtrk. V čudovitem jutru pozajtrkujeva (še italijansko) mortadelo in se potem počasi odpraviva dalje. Vetra ni nič, delava pitno vodo in elektriko. Malo celo jadrava, ampak, ko pade hitrost pod dva vozla, obupam. Rib še vedno ne smem loviti, plovba je zato precej dolgočasna. Plujeva mimo famozne modre jame, blue cave, na severni špički Zakintos. Bajje je sploh-in-oh in izlet s čolnom do tja je must see. Če se mene kaj vpraša, so to klifi kot klifi. Riba ka riba, bi rekel Stipe iz Splita.

Pet ur na morju in privezana sva na Zakintosu. Agios Nikolaos. Ko vplujeva v luk, sva prva, kasneje se nas nabere skupaj pet jadrnic. Veževa se na bok, da nama ni potrebno prestavljati dingija in pasarele. Prostora je dovolj. Plačilo za privez je prostovoljno. Midva se odločiva za paket, ki vsebuje privez, sanitarije, vodo, elektriko, wifi, večerjo z morskno hrano (več, kot lahko pojeva) ter pijačo v (skoraj) neomejenih količinah. Brez hrane in pijače bi bilo zastonj, tako pa oštirki pustiva trideset evrojev. Saj res, kdo je že rekel, da je Grčija draga? Če k temu dodam, da ne porabljava plina za kuhanje, ker se hraniva po tavernicah, je še toliko cenejša.

Klepet z domovino, sprehod po vasici (če skupku petih oštarij, bencinskega servisa, trgovine in nekaj deset stojnic, kjer prodajajo izlete z glass bottom barkami sploh lahko reče vasica) in čas je za ... Ne ni še čas za počitek! Čas je za pijačko na rivi.

zjutraj se je na rivi parkiralo nekaj ribičev; stari ribič je bil tako simpatičen, da bi kar kupila ribe, a kaj, ko jih nisem imela namena peči na barki

do vrha razgledne točke je kar daleč, ko te pripeljejo s čolnom na ogled klifov in jam...koliko stopnic

verjetno vojaški avioni puščajo sledi na nebu

zapuščene stojnice...med poletjem se je verjetno tukaj trlo ljudi, ki so kupovali izlete s čolnom na ogled jam in plaž

naša Mala privezana na pomol na Ag.Nikolaos

morje kristalno čisto in kar vabi...ampak me tukaj v luki vseeni ni zvabilo, da bi skočila vanj

v tej vasici sem zasledila samo tega otroka...verjetno bo gradbenik, ko bo velik :)

elektrika za jadrnice po grško :)važno, da je !

pogled na zaliv Nikolaos

preprosto narejena klopca služi namenu

malo današnje kulinarike: jajčevci v solati, ocvrtijajčevci , pikanten feta namaz in girice

sveže pobarvan čolnič

17. oktober 2017, torek

Ag. Nikolaos - Zakintos, Zakintos

Dopoldan se začne na privez valiti majhen val, ki se potem odbije in nastane neprijetno stojno valovanje. Kupiva kruh, pojeva zajtrk, narediva najnujnejše in se odveževa. Razen vala, ni nikakršnih znakov o vetru. Ustavila bi se za kopanje, temperature so poletne, pa nama ne paše rolanje. Šment, le kje toliko vleče, da imamo med celino in otokom mrtvo morje? No, se pač ne bomo kopali, itak je jutri nov dan.

Zakintos pozna, večkrat sva tukaj že bila. To je ena dražjih luk. 15 evrojev hočejo za privez in še dodatnih 5 za elektriko. In za povrh v to ceno sploh ni všteta a la carte večerja! Je pa zato všteti mariner, ki že od daleč maha, kam naj greva in potem tudi stojično čaka, da pospravim dingija. Ma, saj ima čas. V celem dnevu je moral parkirati štiri barke. Ker so mi za vez vzeli dvajsetaka, sem se odločil, da jim v oštariji ne pustim običajnega petdesetaka. Haugh, govoril sem! Danes je (prvič, odkar sva v Grčiji) na sporedu giros. Ok, ok, tak na krožniku in potem še nekaj malenkosti - ampak iz inata ne greva na resno kočerjo.

Zunaj je sidrana sardina–šip in njene prebivalce s shuttli vestno vozijo na obalo. To se pozna tudi v mestecu. Grški kelnerji, ki se za gosta v oštariji običajno ne menijo dosti, so danes osladno prijazni. Že na cesti naju cukajo za rokave in razlagajo vse o grški hrani. Kaj je to giros, kaj so atherina in iz česa se dela saganaki. Hja... Ko berem jedilnik pred eno gostilnico, slišim, kako sosed nagovarja dve gospe z ladje: "Ver-ar-ju-from?" "Brazil" "Ou-brazil-bjutiful-cauntri-aj-nou-brazil-is-veri-bjutiful-kantri-and-grik-fud-veri-gud-kamin-kamin". O-joooj! Na koncu jezika sem imel, da bi ga vprašal, če sploh ve kje je Brazilija in dodal, da Brazilija ne meji na Nemčijo? Z Vesno sva se le spogledala in zmenila, da če naju kdo vpraša, od kod sva, mu odgovoriva, da sva "from-ajvori-koust". Itak v svoji svetovljanskosti ne ločijo slovenščine od katerega izmed afriških jezikov in bele kože od črne.

Ampak, ko je kruzerica dvignila sidro, je bilo spet vse po starem. Nihče se ni več obregnil ob naju. Sledi sprehod skozi mesto in pred mrakom obisk frizerja. Ej, kako je to simpl iti k frizerki, ki govori angleško. Sploh ne pomnim, kdaj je bilo na zadnje tako (še ona v Puerto Ricu, kjer sem upravičeno računal, da bo spravila skupaj par angleških besed, je šprahala solo espanol). Četudi bi me oskubila kot kuro, ji že zaradi jezika tega sploh ne bi zameril.

Večer preživiva na barki. Delovno. Vesna celo z malo vročine. Po lepem in toplém dnevu je zvečer že pošteno vroče. Ko malo pred polnočjo preverim ladijski termometer, kaže ta 26 stopinj Celzija. Spet bo treba spati brez odeje.

urejena plaža v Ag.Nikolaos sameva navkljub toplemu sončnemu dnevu

Dimitris vse dobiš, urediš :) - še več kot v marsikateri mega marini

skoraj sva že sidrala za kratko kopanje, pa je bilo preveč roli

inkasant na prijazni način pobere kar je treba hkrati pa pomaga pri vseh privezih in nasvetih...ves čas pa širok odkrit nasmeš

muzej v mestu Zakintos o Zakintosu :)

navkljub kruzerci, ni bilo kaj dosti turistov

danes malo bolj skromna kočerja za oba

večerni pogled na mesto Zakintos

18. oktober 2017, sreda

Zakintos, Zakintos - Katakolon, Peloponez

Jutro je delavno in šele ob enih popoldan dvigneva sidro, spakirava dingija in odmotorirava proti Peloponezu. Lepo počasi, nikamor se nama ne mudi. Katakolon je vmesna postaja, da si skrajšava pot. Tam nimava kaj početi in povsem vseeno je, kdaj prideva - le da ne zamudiva večerje, seveda. V zadnji četrtini poti se naredi celo 2 Bf vetra in lahko jadrava v tišini na povsem mirnem morju.

Dve, blizu tisoč čevljev veliki, kruzerici sta v luki (ko prihajamo ena izpluje, verjetno zato, da nam naredi prostor). V mandraču se morava vezati s krmo (kar pomeni, da morava sneti dingija), ampak poleg preostale kruzerke je sedaj še veliko prostora in tam se lahko veževa na bok. Če naju kdo ne nažene. Ma, probati ni greh.

Katakolon je ena povsem plastična vasica. Dve ulici, med njima, ter na vsako stran so lokali. Nekaj sto metrov suvenirdžinjc in gostilnic. Cene so instant turistom primerne. Ne pretirane, so pa višje, kot sva jih vajena zadnje čase. Dogajanje je prijetno, ravno prav ljudi je, da nisva sama in da še ni gužvasto. Ampak. Ob sedmih je digitalna sprememba. Ladja zatrobi svoj last call in ko se obrneva naokoli, opaziva, da sva v oštariji edina, v sosednji ni nikogar več, nekaj trgovinic je zaprtih, ostale pospešeno zapirajo. Ko čez dve minuti plačava, sva tako rekoč edina v mestu duhov. Vasica je tako majhna in tako specializirana na cruise ship turizem, da ne premore niti pekarni za nakup jutranjega kruha. Baje ga pripelje nekdo z avtom in trobi in mu pomahaš in ti ga proda. Zato pa premore železniško postajo in vlak do Olimpije. Očitno v poletnem navalu ne gre drugače, kot da silne turiste iz kruzerke masovno pretransportirajo na vlak in odpeljejo v romarski kraj. Očitno je vlak edina opcija, avtobusi so premajhni. Ej, če je to užitek...

majhna cerkvica vpeta med novodobnimi trgovinami in lokali v mestu Zakynthos

na žalost tik pred temo ni bilo kaj dosti fotografirati v tej vasici Katakolon: trgovine in lokali

kruzerica in nekaj jadrnic ter domačinske ribiške ladje

polno lokalov ob rivi, kjer je bilo bolj malo gostov

19. oktober 2017, četrtek

Katakolon - Kiparissia, Peloponez

Ob sončnem vzhodu sva na poti. Jutranji veter, jonska različica jadranskega burina, naju lepo vozi proti Kiparissiji. 3 Bf z boka v tem mirnem morju in hitrost Male je takoj med 6 in 7 vozli. Ej, da traja čim dlje! Traja dve tretjini poti, potem je malo bonace in nato 2 Bf od zadaj. Poskusim jadrati, jadra pri vozlu-in-toliko navideznega vetra v mirnem morju celo lepo stojijo, a kaj, ko je hitrost tudi malo preko enega vozla. Malo sicer poskušam jadrati, malo motoriram in sredi popoldneva že sediva v tavernici na obali. En teden sva v Grčiji, pa že ne vem, kaj bi še jedel, da se ne bi ponavljal. No, bolje je že, kot kjerkoli v anglosaških deželah.

Kiparissia je moderno mesto s hoteli ob obali. Ni vredno postanka, razen da skrajša plovbo ob zahodni peleponeški obali. Sosednji luki sta slabih 30 milj severno in 20 milj južno. Sedaj je to mesto duhov, hoteli so zaprti, gostilne skoraj prazne. Midva in domačini, to je celotno občinstvo tavernic in kafičev. Posediva v popolnoma novem in modernem kafiču na plaži in pljuckava frape. Prav prileže se sedenje na popoldanskem jesenskem sončku.

Zvečer se v luki naberemo trije živi (plus ena domačinska jadrnica brez posadke - zastonj privez v dobro zaščiteni luki šteje), Francozi, Angleži in midva. Ko ribiča pobaram, če smemo ostati na tem privezu en dan, mi z nasmehom odgovori, en dan, en teden ali en mesec, ni problema, privez in voda sta zastonj (elektrika tudi, samo ni vključena, v mislih dodam sam). In pristavi "Wellcome to Kiparissia!".

nekoč so bili Grki dobri gradbinci, saj še danes stoji marsikatera zgradba...danes pa ne zdrži (kot npr. ta pomol) niti nekaj let ...

pogled na mesto Kiparissia iz luke

mini cerkvice v katero lahko vstopi samo ena oseba

velika peščena plaža, celo nekaj kopalcev je bilo

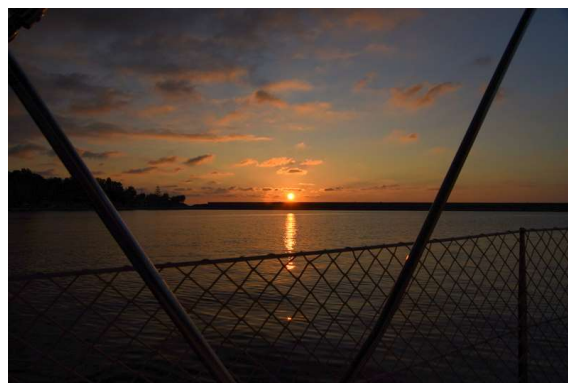
to pa nič kaj ne paše v Grčijo, kajne ?

čisto nov lokal (verjetno odprt letos)

ogromna luka - ampak očitno ribe prijemljejo led med Malo in sosednjo barko ? :)

za finale pa lep sončni zahod fotografiran iz kokpita

20. oktober 2017, petek

Kiparissia - Pilos, Peloponez

Spet je vreme tako, kot že nekaj časa. Dopoldan je popolna bonaca, okoli dvanajstih se počasi veter dviga in popoldan ga je za spodobne 4 Bf. Lepo torej prijadra v Navironski zaliv, kjer je - gužvasto. Direktno v marino vplujeva in za minutko prehitiva nekaj ruskih čarteristov, ki vplujejo za nama kot četica. Ampak. Midva sva zasedla predzadnji privez. Mojstri so potem raftani štirje na zadnjem preostalem privezu. Sreča. Če bi prišla pet minut kasneje, bi se mirno obrnila in odplula v Methoni. In zamudila večerni spektakel...

V luki sta privezani dve precej veliki vojaški ladji (se ne spoznam toliko, da bi lahko določil tip - sta sive barve, imata topove in številko namesto imena, v kaj več se pa ne razumem). Ena ima grško zastavo, to je ok. Druga, takole na uč 200-300 metrska, pa škotsko. Kaj so se Škoti že odcepili in Union Jack zamenjali s svojo zastavo? Kasneje se izkaže, da to ni škotska zastava, ampak pomorska zastava imperialne Rusije. Torej Škoti le niso prehiteli Kataloncev.

V mestecu se dogaja. Vse je ozvočeno, kamere za TV prenos so povsod, pleh muska in častni vojaški vod sta na pohodu. Protokolarno spuščanje štirih zastav ob igranju himne posamezne države. Olimpijske igre? Ne, 190. obletnica bitke pri Navarinu, zadnje pomorske bitke v zgodovini, ki se je bojevala le z jadrnicami in kjer so Angleži, Francozi in Rusi porazili Turško mediteransko floto. Po nesreči. Takole je bilo. Vsi so bili sidrani. In Angleški šef je prišel do turškega šefa, pa je slednji menil, da so preblizu in je po pomoti sprožil strel. In potem so vsi začeli streljat. Sidrani. In Turki so slabše ciljali od ostalih in zato ostali brez ladjevja. In izgubili Mediteran. In Grčijo. Po nesreči...

Ampak. Najprej moram do port policaja. Moram se prijaviti, tako piše na tablah, postavljenih vse naokoli po (kao) marini. In grem. Port kapitanija je nad oštarijo in port kapitan je v oštariji. Ne more se mi skrit, mu piše na hrbtu, na prsih in na rami, kdo je. No, jaz se skoraj začnem smejati, ko ga zagledam. Vedno se smejim, ko vidim Luisa de Funesa, tale tukaj je pa njegova čista kopija po obnašanju in malo celo po izgledu. Pa ga ogovorim. Hehehe... res, kot bi govoril z žandarjem iz Saint Tropeza. Port policaj? Ja, to sem jaz, je strumen in ponosen. Samo javil bi se, da sem v luki, mu povem. Riport-nou. Ja, aj-lajk-tu-riport. Nou-nou-riport-nou-posibl-nou-kam. Ampak, saj sem že tu. Nou-kam-nou-kam ponavlja in živčno otresa z obrvi (kot žandar, hehehe). Ampak, tukaj sem, stric, tukaj. Ver-kam. Iz Kiparissije, mu povem. Bas-kam-bas? Ma ne, z barko sem priplul in sedaj sem v luki. Nou-kam-nou-plejs-tudej-big-ivent. Joj, saj sem že zvezan v luki (da pa ni več prostora, se pa strinjam, ampak to je že druga zgodba). In, ko to sliši, živčno in odrezavo trza dalje. Nekako se le zmeniva, da naj grem do njegovega namestnika v pisarni in z njim urejam. In grem. Pa se zgodba ponovi, le da se tukaj tudi konča. Namestnik je malček (pa ne dosti) bolj skuliran. Tudej-big-ivent, ponavlja in dodaja nou-tajm-for-ju-nou-pej-marina-tudej. Tudej-stej-fri-for-ju. Big-ivent-tudej-kam-tumorou. Big-ivent-big-ivent... Koji, bre, big event? Pa mi skozi okno pokaže razporeditev maket v luki in malo celo zaupa scenarij prireditve. Ampak, nima časa govoriti z mano, ker se mora pripravljat na big event. Pripravlja se tako, da gleda skozi okno in živčno trza z obrvmi. Hja, meni tudi prav, če mi ni treba plačat priveza...

Big event je proslava ob obletnici bitke, ki je Grkom prinesla neodvisnost. No, midva greva najprej na večerjo, midva nisva prav nič živčna zaradi big eventa. Proslava se itak začne šele ob osmih zvečer. Lepo v miru pojeva in potem na ogled big eventa na rivo. Kamere brnijo, droni so v zraku, napetost narašča. Prvič v zgodovini so se Grki namenili ponoviti bitko - v obliki showa. Zadevo spremljajo govori (pa na preveč dolgi, bravo!) in fletna muzika. Vse je seveda po grško improvizirano. Namesto angleških, francoskih in ruskih ladij (ki so zasidrane na koncu luke) in za katere najbrž niso dobili posadke, v vlogi napadalcev na turško galejo nastopajo tri čarterske jadrnice in namesto topov in raket prižgejo ročne bakle in z njimi grozijo sovražniku. Napad se torej lahko začne. Voila! Jasno, da se ve, kdo bo zmagal in turška barka svojo pot neslavno konča v plamenih - potem ko je nekajkrat čisto po filmsko eksplodirala. Sidrana je sredi pristanišča. In pogorela je na tistem mestu. Dejstvo, da so vrli Grki s tem šovom pridelali wreck sredi luke, očitno nikogar ne moti. Še najmanj pa coast guardovce, ki so ves čas showa po luki veselo paradirali v zglančanem čolnu. Pa se vse skupaj ne konča z eksplozijami in ognjem sredi luke. Na koncu sledi lep in dolg ognjemet. Prvi, kar sem jih videl po Epcotu leta 1995, kjer so bili pirotehnični dosežki sinhronizirani s spremljajočo glasbo. Bravo!

Se pa tudi vidi, da smo v Grčiji in ne v kakšni svetohlinski državi, Združenih Državah recimo. Za (navidežno) varnost gledalcev je bilo bolj slabo poskrbljeno. Konkretni nedogorjeni kosi razbeljenega ognjemetnega fosforja so padali v morje le nekaj metrov stran od množice gledalcev in težko si predstavljam, kako bi se jim v gužvi umaknil, če bi videl, da kateri pikira direktno na mojo glavo. Tudi rakete, ki bi naj iz goreče ladje švigale k višku, so letele precej vodoravno in padle v vodo tik pred good guys na čarterskih barkah, ki so simbolizirale allied forces. Me prav zanima, kdo bi kril škodo, če bi šlo kaj narobe? Zavarovalnica sigurno ne, sodelovanje v piromanskem showu nekako ne spada med običajno uporabo čarterske barke. Hmmm... mislim, da vem, kdo bi to plačal. Tisti, ki je plačal tudi ognjemet. EU, torej.

Kakorkoli, do sedaj sem mislil, da je Velika noč največji grški praznik. Vsaj po kriteriju količine uporabljenega dinamita, ki se skuri ob proslavljanju. Sedaj vem, da sem se motil. Največji grški praznik je obletnica bitke pri Navarinu.

pred mestom Pylos je naravni most, na enem koncu so narejene celo stopničke (verjetno za turiste)

danes je v luko prišlo veliko čarteristov, sami Rusi, bilo jih je kot Rusov :) ... no, zastave s srpom in kladivom pa že dolgo nismo videli

preden sva šla v mesto so bili za nama že trije vezani en na drugega (nobena barka manjša od 47 čevljev!); zvečer, ko sva se vrnila so bili že štirje!

danes v Pilosu veliko praznovanje - 190. obletnica bitke

vojakinja s takimi petami je hodila kot jaz v jpankah ... bravo!

port captian je živčno hodil gor in dol po luki ...

dekleta v narodnih nošah ... sem pričakovala, da bodo zaplesali kakšen ples, pa je žal bila samo vojaška godba

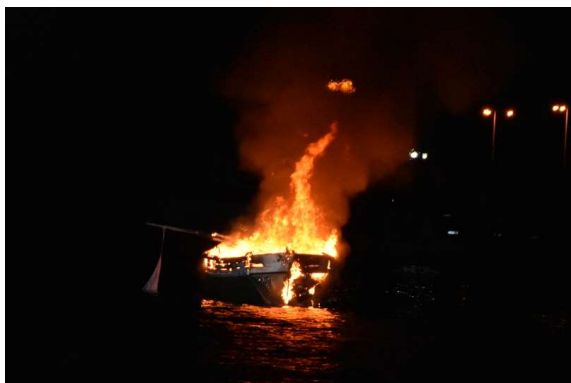
scena za ponazoritev bitke

vojaške ladje

turška ladja, maketa

...katera je na koncu gorela dolgo v noč sredi luke ...

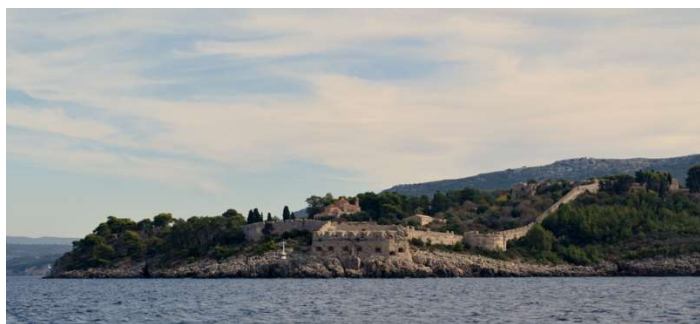
dolga ognjemet, lep, s spremljajočo glasbo ... kruha in iger je treba dati ljudem :)

21. oktober 2017, sobota

Pilos - Finikounda, Peloponez

Počakava, da se naredi veter in opoldne odjadra v Methoni. Ampak. Tako blizu je in midva imava po dobrem tednu končno pošten veter. Pa še večkrat sva bila že v Methoniju. Plan B. Malo podaljšava in po dodatni urici plovbe sva sidrana pred Finikoundo. Podobna vasica, predana turistični manufakturi (ja, na srečo tukaj še ni industrije). Čeprav jo prospekti opisujejo kot idilično ribiško vasico, so od ribičije ostale le oštarije, kjer ribe zadnjič plavajo. Je pa sedaj sezona počasi mimo in v morju se kopa le še nekaj ljudi, tudi na obali se jih sonči peščica in če dodam še nekaj gostov kafičev, je turistične populacije manj kot petdeset duš. Polovica lokalov je zaprtih, tisti ki niso, so pa bolj ali ne prazni. Sprehod na levo, sprehod na desno, malo mezice in oddingirava se nazaj na Malo.

Danes je na Mali pomemben dan. Prvič po dolgem času sva spet sidrana in po daljšem času spet jeva zdravo hrano. Tole z zastrupljanjem telesa se mora končati. Od premastne morske in zelenjavne hrane sem že čisto bolan. Za žolč in jetra mi že sveti rdeča lučka. Tudi redni dnevni obroki rupuruta in podobnih antikislinskih dodatkov prehrani se morajo končati. Čas je, da se posvetiva malo sebi in spremeniva prehrano. Od sedaj dalje jeva samo še zdravo flekseterijansko hrano. Brezmastno! Ponve romajo v pozabo zgodovine, danes se peče le še na mreži. Za začetek kostanj. Potem steaki in čevapčiči. Nemastni. Le Vesna se malo pregreši in poje še malancan z žara. Upam, da jutri ne bo spet bolna, že nekaj dni ima namreč malo vročine in se ne počuti najbolje. Sumim, da je to od bučk - pa me noče poslušati...

pogled na obzidje s cerkvijo v Pylosu

paparazzo vidi vsedel obzidja v Methoni

Methoni sva tokrat spustila... bil je lep veter in, da bi prevozila samo deset milj v enem dnevu, pa res ne gre :) ... kako hecne se mi zdijo tukaj na mediteranu razdalji med postanki

malce večja vasica Finikounda

nekaj živahnih barv sem pa le našla med zelenjem

sprehod v popoldanskih urah po vasici kjer sva več ali manj bila sama

pogled na vasico kjer kraljujejo ribiške barke

...in končno spet roštilj na Mali; čevapčiči na posteljici jajčevca; biftek, grški krompir na rezine pečen in slovenski ajvar, ki ga je prinesel Brane iz Ljubljane :)

22. oktober 2017, nedelja

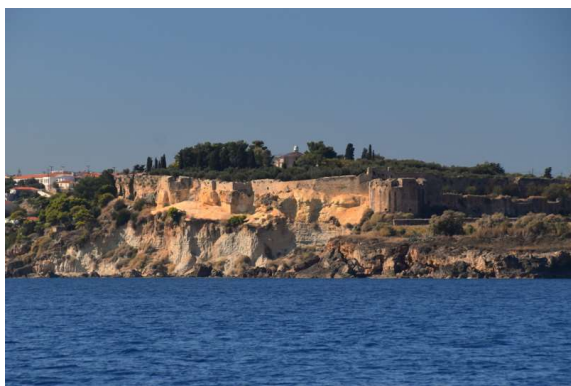
Finikounda - Petalidhion, Peloponez

Popolna bonaca. Ampak, midva morava na pot, danes je na sporedu 50 milj. In greva in mašınca prede. In preverim napoved. In po napovedi piha. Ampak, v naravi ne piha. In trajbava motor. Vsakič, ko se morje malo nakodra, dvignem jadra. In jih kmalu spet spustim. Prijetno toplo je, okoli 25 stopinj. Je pa za naslednje dni napovedana ohladitev. Različne napovedi napovedujejo različno. Kot vedno. Nekatere skoraj zimski mraz (deset stopinj, brrrr). Za vsak slučaj preveriva v Githio, če imajo elektriko na privezih (da lahko zalaufava kalorifer, če bo potreba po gretju). Pa punca port kapitanka v Githiu tega ne ve. Ah-joooj ... Grki. Ma, plan B, ne bova preskušala ali je prav odgovorila ali ne. Pred mrazom se bova skrila v Kalamato.

Sredi Mesinskega zaliva se torej obrneva in odmotorirava v Koroni. V popolni bonaci kroživa po sidrišču in iščeva mesto, kamor bi spustila sidro. Pa ga ne najdeva. Nekaj lepe mivke je pred vhomom v mandrač (kjer se ni pametno sidrat, če hočem mirno spati ponoči, ko bodo mimo hiteli ribiči), vse ostalo je skalnato. In za povrhu se ravno v tem trenutku dvigne veter. Ej, to je pa preveč za moj ego. Da bi cel dan motoriral v bonaci in se potem sidral v vetru - ne, to pa že ne! Saj so še druge luke na tem koncu sveta in luč bo svetila brez oblaka tudi še nekaj ur.

Odvijem iz mandrača in začnem dvigovat jadro. Veter se v minutki dvigne iz dveh na osemnajst vozlov. Motor pa v sekundi spusti obrate iz 1200 na 0. Hja, saj vem, prvi tank nafte iz Gibraltarja je pošel. Dolgo je zdržal, ampak enkrat ga je moralo biti konec. Dvignem jadra do konca in preklompim na drugi tank. Ampak. Motor še vedno ne paljot. A-ja-ja-jaaaah! Očitno je iz dna potegnil svinjarijo in se je lajtunga zamašila. Razkopljem, očistim, sestavim nazaj, prižgem motor in ... veter crkne. Iz osemnajst nazaj na dva vozla v minutki. Ej, to pa res ne more biti naključje. Hvala, Moana, hvala Maui! Brez vajine nesebične pomoči bi v bonaci plutal med skalovjem in čistil diesel lajtungo. Ne bi bilo prijetno.

Veter potem je in vetra ni. Počasi le prijadrava do Petalidhija, se v popolni bonaci sidrava, oddingirava na obalo in se sprehodiva. Iščeva hobotnico, pa je v nekaj oštarijah ne najdeva. No, prav veliko gostilniških opcij v tem kraju niti ni in kmalu sva složna, da se bova nocoj spet prehranjevala zdravo. Veterček se je dvignil ravno toliko, da se je roštilj zakuril tako rekoč sam od sebe (ej, Moana, res ti hvala!). Nič mastnega, nič gensko spremenjenega, vse eko. Vse zdravo!

trdnjava pred mestom Koroni

mestece Koroni

glavni trg mesta Petalidhion v večernih urah

še mesec, dva in bo obiranje oljk

družinica na rivi ob sončnem zahodu ..

danes zvečer so bili vsi okoliški hribi roza barve

tovrstno kampiranje je dovoljeno v Grčiji; brezplačno je, nimaš pa vode in elektrike (tako kot midva, če se veževa na pomol :)) ... in eni s kopnega gledajo morje, drugi pa iz kokpita :) ...a gledamo isto

silhuete sedaj pa hitro kuhati kočerjo...

23. oktober 2017, ponedeljek

Petalidhion - Kalamata, Peloponez

Zjutraj najprej preverim vreme in, ja, tudi za naš konec imamo napovedan gale warning. No, v sami Kalamati bo precej mirno, naokoli Peloponeza pa burno. Le še po frišen kruh se oddingiram, pozajtrkujeva in čas je za premik slabih 10 milj v marino v Kalamati. V lepem sončnem vremenu ter skoraj idealni bonaci se priveževa, odšpansirava s polnimi punkli cot (po enem mesecu končno pralnica!) v marinsko pralnico, se usedeva na frape in - urnebes. Uliva, kot tukaj že tri mesece ni. Točneje, tri mesece ni padla niti kaplja, pove mariner, ki se spet ni izkazal pri privezovanju. Sploh mi ni jasno, kaj (in predvsem zakaj?) je počel z mooringom, da ga je (potem, ko sva bila že privezana) uspel potegniti okoli krmila. Pa se čoha po bradi in noče poslušati nasveta, kako se taka zadeva rešuje. Nasprotno, še dodatno zabrlja zadevo. Njegov vi-hev-problem mirno popravim na ju-hev-problem in fant se sploh ne razburja, skoči po masko in že je v vodi in odplete zadevo. Slednje mu je bilo mala malica. Malo pomisliti, preden narediti kaj narobe, pa nerešljiva uganka. Sto ljudi, sto čudi.

Celo popoldne so plohe in nevihte, ki jih lepo preživiva na barki. Vesna dela službeno, jaz privatno. Električne je spet v izobilju. Tale gale warning mi je dal malo misliti ob kafetkanju in porodila se mi je misel, da bi bilo fino, če bi lahko dobil vremensko napoved v takih primerih kar na mail. Takoj ko se spremeni, brez da moram brskati po spletu. Sem pač len, kaj hočemo. Pa še kompresirano za povrhu, da jo lahko vlečem preko satelita. In to nastavljam za katero koli meteorološko službo na svetu in kateri koli mail naslov. Hmmm... ja, bilo bi koristno. Zvečer zadeva že lepo špila, sedaj potrebujem le še dinamično vreme in spremenljive vremenske napovedi, da vse skupaj dobro testiram tudi v praksi.

pogled iz lokala kamor sva sedla samo na frape med časom, ko pralni stroj pere....ulivalo je tako kot v tropih, le temperatura je druga

ampak po vsakem dežju posije sonce, tudi tukaj je: večkrat dež, večkrat sonce, sta kar imela izmene celo popoldne/večer

pa še ena tukajšnja lepo cvetoča rožica

primer kako lahko popestriš izgled hiše

24. oktober 2017, torek

Kalamata, Peloponez

Ponoči je deževalo, lepo sva spala. Vetrja tukaj ni bilo čutiti, čeprav mi oni moj programček stalno pošilja gale warning. Ma, robotek še ni čisto v redu in sem ga pilil. Pa sem bil pri tem malo preveč pameten in ... a-ja-ja-jaaaaj ... celo dopoldne se potem ukvarjam z odpravljanjem inovativne napake. Trening za možgančke in obremenjevanje gugla z vprašanji. Vesna opere še eno rundo perila in ko je suho se odpraviva na kosilo.

Nad prvo oštarijo se zmrdujeva - saj jih je še ogromno v mestu, res ni treba, da se spraviva kar v prvo. Ampak. Saj so, samo ne obratujejo. Prehodiva celo rivo, da najdeva odprto girosdžinjico. Odprta psarotaverna je pa itak iluzija. Kavica v sosednji slaščičarni (tokrat nisva bila preveč pametna, čeprav s kafedžinicami menda na tem koncu sveta res ne bi smelo biti težav) in še malo sprehoda, pa se dan prevesi v noč. Ni, da mi bo dan ostal v trajnem spominu. Še dobro, da sem že toliko star, da sporo pamtim i brzo zaboravljam.

pekarna kjer se peče kruh v krušni pečji, na drva seveda

sprehod po rivi v luki Kalamate

riva je v pozno popoldanskih urah samevala, lokalov je bilo nešteto, a večina zaprtih

ribiških bark je bilo kar nekaj videti

25. oktober 2017, sreda

Kalamata, Peloponez

Počasi se skobacava iz postelje. Danes se Vesna odpravi po kruh. Rada bi videla pekarnico s krušno pečjo na drva in posadko, ženo in moža, ki skupaj štejeta preko 150 let. Ne, samo da si ogleda zadevo, celo show ji pripravijo za foto sešn.

Potem si omisliva rentiča. Poceni je in morda bi se lahko kam odpeljala. Teta ga dostavi v marino. Pa slučajno pozabi POS terminal in še bolj slučajno pozabi davčno blagajno. In tako imava rentan avto za 25 keš evrojev na dan, brez računa.

Najprej na grad. No, na hribčku sredi mesta ni veliko za videti, je pa razgled na mesto in okolico čisto spodoben. In ker pod gradom vidiva tržnico, se odpraviva še tja. In nekaj tudi kupiva. Pravzaprav, kupiva ogromno, ker je vse tako zelo poceni. Brez davčne blagajne in na keš. Se splača, pove Vesna. Ampak - le kdo bo pojedel toliko zelenjave? Se bojim, da cena na kg pojedene zelenjave ne bo več tako ugodna, kot na kg kupljene zelenjave. No, roko na srce, del teže pripada tudi šrimpkom in mesu. Vsaj nekaj. Iščeva tudi olivno olje v refuzi, pa ga menda v celi Mesiniji že od avgusta dalje ni za dobiti. Sold out. Kupiti se da samo še flaširano ali upiksnojeno olje. Uf, bojim se, da ga potem tudi v Lakoniji ne bo in da ne bo nič z nakupom. Prodajajo pa zato na tržnici kalamata olive v konzervi, na kateri lepo v slovenščini piše "Grške olive". Hja...

Potem se jaz spravim nekaj postoriti, Vesna se gre sproščat in se zelo lepo sproščena vrne z novo torbico. Pri Kitajcu jo je dobila. In kot je v vseh (ampak, res prav vseh!) kitajskih trgovinah po svetu običaj, lokalci smejo delati, kasira pa lahko le Kitajček. Brez davčne blagajne. V kešu.

Naslednji cilj je ogled ostankov antične Mesine. V hribih je skrito mesto, po katerem se imenuje celotna pokrajina. In tudi mesto na Siciliji ob prelivu med otokom in celino ima isto ime. Sicilijansko Mesino so ustanovili grški ubežniki, ki so ušli Špartancem, ko so jih le-ti natepli pred več kot dvema tisočletjema. In tako imamo sedaj na tem svetu dve Mesini. Voila!

Tema je že, ko se vračava po ozki in vijugavi cesti mimo samostana (jasno, saj smo vendar v Grčiji) domov. Nocoj bova jedla kar na barki. V vinu in olivnem olju pečeni šrimпки in frišen kruhek ter glažek sardinijskega vina lepo sede v želodčka.

družinska pekarna; mi je najmlajši član (tam pri 50+) odprl peč in vrgel dva hlebca, da bo lepša fotka (s telefonom) .. ni kaj, prijazen možakar; dober marketing, pa četudi stane hlebec kruha 0,90 €, pa še odličen je !

samega gradu v Kalamati ni kaj videti, z njega pa je dober razgled na mesto, ki šteje menda 60.000 prebivalcev

cerkva se ne manjka nikjer v Grčiji :)

Tone ugotavlja, tudi po google map, da so grki v zadnjih 10 letih zgradili veliko novih cest

no, tudi na gradu ne manjka cerkev :) ...drugega razen mini teatra , ni videti/ni ohranjeno

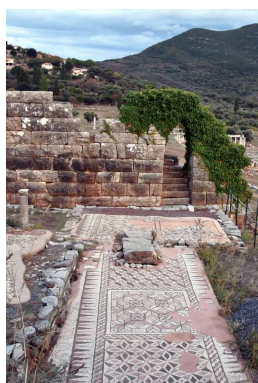
prava paša za oči za zelenjavo in sadje

to, da pa tukaj kupim grške olive v slovenski embalaži, je pa malce huda, kajne :)

tudi kozličke prodajajo

delno restavrirano; veliko pa tudi še kopljejo...arheologi bodo imeli še dolga leta delo

starodavno mesto cca 20km ven iz Messine

teater Ancient Messini

za večerjo pa mini shrimps

26. oktober 2017, četrtek

Kalamata - Karavostasi, Peloponez

Spet se vlečeva kot megla in ura je točno poldan, ko končno izplujeva iz marine. V celem dopoldnevu sva uspela le kupiti kruh, natočiti vodo, plačati marino in vrniti rentiča (slednjega je itak prišla teta sama iskat na pomol in cela procedura je trajala točno 10 sekund - toliko, da sem ji dal ključke in rekel, da je vse ok).

Dan je lep, sončen in spet je toplo. Vetra ni ali pa ga je malo. Večinoma motorirava, nekaj časa prav počasi jadrava in nekaj milj pred današnjim ciljem najdeva veter. Veliko vetra. Točno v nos. Pa spet motorirava... Sidrava se v za današnji veter zaščitenem zalivu pri poštenih 25 vozlih. Pa ne mine deset minut, ko veter pade pod desetko in s tem ustvari idealne pogoje za žgariado. Jasno, da jih izkoristiva in poleg grških čevapov jeva slovensko lutenico. Hvala, Brane iz Ljubljane!

sidranje v zalivu Limeni

za spremembo nisva bila edina z jadrnico

le do katerega vikenda pelje ta asfaltirana nekoč pastirska pot?

močno večerno sonce naredi vse fotke rdeče

očito je nekaj gostov, če je oštarija odprta

večina hiš na tem koncu zaliva je narejenih iz kamna; zelo lepo!

...ob sončnem zahodu pa zakurimo roštilj

danes na jedilniku (poleg grške solate in krompirja) še po obliki čevapčiči, drugače pa svinjsko meso z začimbami zavito v mrežico

27. oktober 2017, petek

Karavostasi - Githio, Peloponez

Ponoči je ravno prav vlekle, da so ostali akumulatorji popolnoma napolnjeni. Zjutraj, ko dvigneva sidro pa veter ugasne. Lovim ga, pa kljub obetavni napovedi jadra kaj dosti ne pomagajo. Ker upanje umira zadnje, upam do konca, da se veter dvigne, pa ni bilo iz vsega skupaj nič. Nekaj deset minutnih refulov (3-4 Bf) preko polotoka Mani je bilo vse, kar sva dočakala.

Ob mraku sva privezana v Githiju. Še preden sva dobro fiksirana je naokoli že coast guard. Z avtom. Vse je v najlepšem redu, zaželiyo nama dobrodošlico, pokažejo elektriko in vodo in povedo, da morava plačati okoli pet evrojev pristaniške takse. To se naredi na magistratu. Jutri, avrio. Koliko dni bova tukaj? Dva. Ah, piši kar štiri, pet, kam se vama mudi? Avrio. Avrio ali manjana, enak pomen, dva jezika - kadarkoli v prihodnosti, samo nikakor ne danes, lepo vas prosim! Itak je pa jutri državni praznik in je mestna hiša zaprta. In v nedeljo tudi. In vprašanje je, če bodo v ponedeljek prišli mestni uslužbenci v službo? Res bomo plačali avrio...

Tokrat je pomol previsok, da bi lahko nanj plezala kar s platforme. Potrebna je pasarela, ki pa ni kompatibilna z našim elektro-ventilatorjem. Jasno, vetrnico sem montiral v Novi Zelandiji, ko sem čisto pozabil, da pasarela tudi obstoja. In od takrat pasarele nisem nikoli zares potreboval. Tukaj pa ni druge, kot da jo montiram, če nočeva skakat dva metra na pomol. In inovativno jo obesim kar na davitse. Hja, provizorij je že v redu, za resno uporabo pasarele bo pa potrebno vetrnico prestaviti drugam.

Sprehod po Githiju naju šokira. Trideset let nazaj sva bila tukaj prvič in slabih deset let zadnjič. Vedno je bilo vse enako. Razen sedaj. Saj, načeloma je vse tako, kot je bilo, le lokali so (skoraj) vsi po vrsti renovirani do neprepoznavnosti. Vse je moderno, vse je lepo, vse je čisto. Vse je plastic-fantastic! Hej, kaj nismo v Grčiji? Kaj ne hodimo v Grčijo ravno zato, ker oštarije niso plastične? Ker sedimo na trdih pletenih stoli ob vink-vankl mizah, pogrnjenih s papirnatim prtom in kjer so krožniki plastični in pribor aluminijast? Da grem v posh oštarijo mi res ni treba hoditi tako daleč. V Sloveniji jih je kolikor hočeš. Upam, da je vsaj osebje še vedno tako pristno, kot je bilo včasih in da se niso našli ameriške osladnosti. Eno preveriva in je v redu. Jutri pa dalje...

gorata, klifasta okolica večino plovbe; in nič kaj poraščeno

svetilnik na ovinku, celo en moški sloni na zidu, turist ali svetilničar?

jadra gor, jadra dol ...

no, nekaj smo tudi jadrali in ob refulih polagali na bok

pa spet v Githio....dolgo nas ni bilo tukaj

na istem vogalu še vedno visijo hobotnice in tista stara oštarija;

večina oštarij pa je zelo renoviranih, nasploh je celo mesto zelo urejeno; zasledila celo izposojno koles! očitno so zamenjali župana, ker so tako velike očitne razlike v hitrem pregledu mesta

danes za kočerjo giros ... tisto našo staro oštarijo so ukinili, pa sva šla v neko novodobno dizajnirano; hrana korektna; cena ista kot kjerkoli do sedaj kjer sva jedla... a imajo enotni cenik po celi Grčiji :) ?

28. oktober 2017, sobota

Githio, Peloponez

Navsezgodaj (ob devetih dopoldan) me zbudi telefon. Igor kliče in pove, da stoji pred barko. To je lepo. Manj lepo je, da je za klic, ki zbudi tudi Vesno kriv moj telefon. In posledično jaz sam. Hja... Po toaleti se Aniti in Igorju pridružim na jutranji kavici v sosednjem lokalčku. Vesna je namrgodena in ta ritual preskoči. Nikakor pa ne bi preskočila parade ob današnjem grškem državnem prazniku, oči day se imenuje. Leta 1940 je grški general s čudovitim priimkom Metaxas mojstru Mussoliniju rekel, da ne bi šel v pakt z njim. Rezultat je znan, Italijani so Grčijo hitro pohopsali. Ampak, tako grški viri, če mojster Metaxas takrat ne bi rekel "Ne!", bi druga svetovna vojna izgleda čisto drugače. Grki so zato tako rekoč ekskluzivno zaslužni za Hitlerjev poraz. Ampak, le zakaj so nas v šoli učili, da so bili to Titovi partizani? So tudi oni rekli "Ne!""? Hmm... Kdo bi to razumel? Kakorkoli, pleh muzika špila, vojska koraka po rivi, Vesna jih z barke pofotka in jutranje bujenje je hitro pozabljeno.

Sledi klepet in testiranje kavnice, ki po lokalni tradiciji (glede na zastavo je na Mali lokalna tradicija pač slovenska tradicija) vsebuje tudi maligane in po viskiju za dobro jutro, sledi še vino za dober dan. Slovensko vino. Sveža dostava. Nekaj vrst. Vse je Vivino ocenil s 4.3 od 5. Odlična ocena, ki ni prav pogosto videna. Resnici na ljubo, tudi 18 let starani Glenivet ima podobno oceno, le s podnapisom "Not a wine". Podoben komentar je pred časom pokazalo tudi Vivinino testiranje Carice Milice - "it mihgt be a nice drink, but it is not a wine".

Vinu sledi tarock do kasnih ur - točneje do škis partije. In ob tarocku paše pive. Tradicionalno se pije mešanica piv. Portugalsko, špansko, italijansko in nemško. Jutri menda pride na vrsto celo grško...

zjutraj naju zbudi telefon: midva sva pred Malo

...s seboj sta prinesla same slovenske dobrrote: slovenski pršut, sir, svinjsko kračo in veliko steklenic slovenskega vina - same odlične zadeve, ki jih je bilo treba takoj testirati

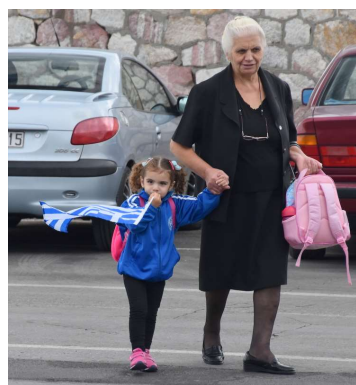
drugače pa je na današnji dan tudi državni praznik: Ochi day - proslava z vojaško godbo, koračnicami...

danes je bil prelep topel sončni dan

v primerjavi z vojsko na Pilosu (ha, na sama praznovanja vedno prideva :)), so ti vojaki lepo usklajeno korakali

tudi mala deklica je šla z babico na proslavo: a brez zastave pa ne gre

žal nisem bila zraven (fotografirano kar z barke), da bi videla kaj so počeli šolarji na proslavi

... oseba ob kateri ti za trenutek zastane pogled ...

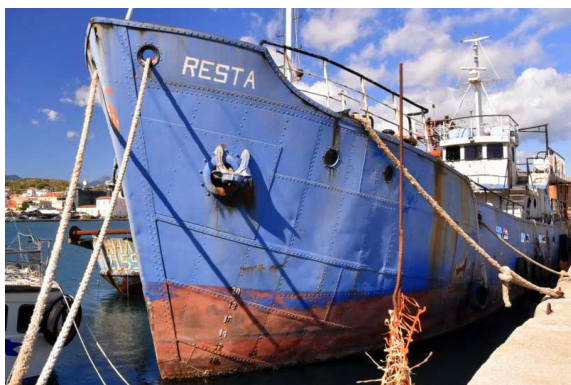
29. oktober 2017, nedelja

Githio, Peloponez

Končno so kovaški mojstri začeli s kovanjem šele, ko se je zdanilo. Danes smo predstavili ure. Ti tukaj krešejo z železom po železu ob sedmih zjutraj in prav nič jih ni motilo, da se je zdanilo šele malo pred osmo. In da bi mi še malo spali. Turški in arabski pevci so se iz svojih peršingov oglasili vedno šele ob sončnem vzhodu. Ker običajno vstajava takrat kot sonce (in ne po uri) so bili popi s svojim zvonjenjem zadnje čase že resno moteči. No, od danes dalje je spet vse pod kontrolo. Za nekaj časa...

Še en dan, ko se ne dogaja prav veliko. Prekladamo se iz lokala v lokal in na koncu končamo v tarokdžinji na Mali. Vmes se malo spremo, ker se nikakor ne moremo uskladiti, kdo je na vrsti za plačilo zapitka. No, oštir nikakor ne bi bil oškodovan, prej obratno. In preden se spakiramo v postelje smo vsi spet pobotani.

Dan je lep, sončen in ravno prav tople. Logično, da se po mestecu sprehaja kar nekaj turistov, kljub dejstvu, da se noč čarovnic hitro bliža. Celo slovenski kamper s kranjsko registracijo se pelje mimo, ko kafetkamo na rivi. Slovenčki smo pač povesod po svetu. Eni smo sea gypsies, drugi so road gypsies. Potepuhi, vandrovc...

ribiška ladja - nič ne kaže, da je kaj v uporabi

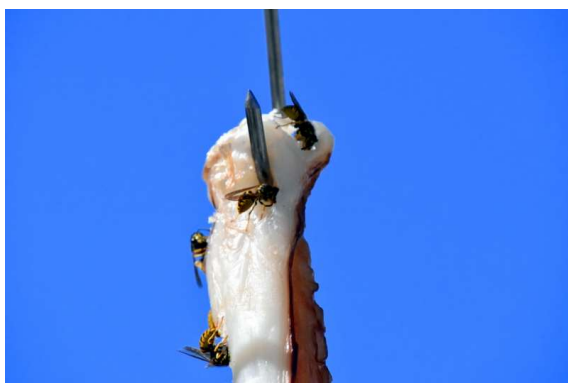
nedelja dan za ribolov

vsak ulov je treba sproti dokumentirati z go pro kamero :)

dolga leta krasi luko razkosana morska deklica

ose imajo rade meso v vseh oblikah

lepa sončna nedelja vabi na jedačo in pijačo na prostem

vse troje grškega porekla :)

gremo na ena frape ...

kar nekaj jat drobnih ribic je bilo videti, pa veliko ribičev z mrežami :)

pogled na morje med kosilom

morske zvezde verjetno made in china

morski in kopenski potepuhi na kupu :)

30. oktober 2017, ponedeljek

Githio - Arangelos, Peloponez

Dopoldne mine na sončku. Anita in Vesna se z avtom odpravita na izlet (in nakup lakonijskega olivnega olja). Tokrat je bil podvig uspešen. Midva z Igorjem modrujeva v kokpitu Male. Ko smo končno spet zbrani se skupina takoj razdeli, tokrat v drugačni kombinaciji. Anita in Igor se odpeljeta z avtom, z Vesno odjadra z barko. Cilj je isti. No, vmes se sicer nekajkrat spremeni, ko zemeljska posadka v različnih vasicah raziskuje možnosti priveza pomorske posadke, na koncu pa le vrževa sidro pred Arangelosom in se oddingrava na obalo.

Zvečer je bilo maliganov malo več kot običajno. Igor ima rojstni dan in spodobi se, da to vsem ostalim jasno razloži. Najboljšo oštarijo v mestu v celoti najame samo za svojo zabavo. Zato lahko razgrajamo po mili volji, celo kaditi je dovoljeno v zaprtem prostoru. Arangelos je očitno tako zelo turistično mesto, da so še konec oktobra vse oštarije zasedene samo s turisti. Nami štirimi. Oštir na koncu sicer obupa nad klapo in nas zapusti. Prej še pokaže, kje je ključ in ko odidemo zaklenemo za sabo. Voila!

zjutraj najprej plačati privez v mestno hišo (6€ na dan z elektriko in vodo)

notranjost mestne hiše s kipi in raznimi kamnitimi mizami

potem pa po olivno olje, kjer ti ga natočijo kar v velike posode

prodajali so tudi olive (oljke) in ostale domače izdelke

vasica Arhangelos - danes smo bili redki turisti.. poleti si pa po prstih hodijo...

predjed smo pojedli še zunaj (malo je bilo še sonca) - ko pa je sonce zašlo, smo šli v zaprt prostor (zelo se je ohladilo zadnje dni)

naš vnuk Jaka bi rekel, da rojstni dan brez čokoladne torte ni praznovanje rojstnega dne

...torej: Igor mora pihati svečke na čokoladni torti, da praznovanje velja :)

31. oktober 2017, torek

Arhangelos, Peloponez - Sarakiniko, Elafonisos

Ponoči je začelo vleči in dopoldan je že pošteno pihalo. Po skupnem zajtrku se Igor in Anita odpeljeta na Elafonisos po cesti, Midva z Vesno pa po morju. No, en majhen delček poti se obe ekipi peljeta po morju. Drugače se pač na otok ne da. Njuna plovba je bila kratka in draga, najina dolga in zoprna. 6 Bf z boka s sunki do 30 vozlov ni nekaj, kar si želim. Vala sicer ni veliko, ker sva skrita za celino, ga je pa vseeno dovolj, da je Malina paluba po dveh urah popolnoma slana. In moji lasje zlepljeni s soljo.

Elafonisos je zadnji dan oktobra otok duhov. Le nekaj osamljenih duš se sprehaja po plaži, vendar se nekateri celo kopajo. Jaz grem v vodo le do kolen (kolikor je bilo potrebno zato, da sva lahko prišla z dingija na plažo). Ni ravno prijetno topla, se bi pa dalo čisto spodobno zaplavati, če bi bil brezvetren in sončen dan, da se človek po prihodu iz morja lahko pogreje.

Večer vsi štirje zaključimo na Mali, kjer odbarbekujemo večerjo in še malo poklepetamo. Nocoj, ko nas pijača ne greje tako intenzivno, kot včeraj, je na vetru kar hladno. Sicer še vztrajam v kratkih hlačah, ampak brez flisa bi mi pa trda predla.

danes je bilo morje kar penasto

z zelo skrajšanimi jadri smo bočno (včasih kar fajn) leteli do otoka Elafonisos

Elafonisos je znan po lepih peščenih plažah in lepi barvi morja

le nekaj osamljenih sprehajalcev je bilo videti na dolgih plažah

izgubljeni zaklad je že bil najden in izropan :)

...jasno, tudi edini na sidrišču :)

samo sledovi so ostajali za njimi...

več različnih vrst mesa in mesnih izdelkov se je danes zvrstilo na roštilju (BBQ)